

den Gang brugtes. Jeg kan derfor ikke være enig med det ærede Medlem Hr. Hækkerup i, at Maksimumsgrænsen bør hæves, aldeles ikke. Derimod kan jeg meget vel oplyse det ærede Medlem om, hvor meget der er brugt i Finansaaret 1925—26. Der er brugt efter Opgørelsen, som jeg har faaet i Hænde, et Beløb paa 7 683 000 Kr., og jeg siger, det er et urimelig stort Beløb, naar man tænker paa det erhvervsmæssige Billede, som dette Finansaar frembød, beskæftigelsesmæssigt og paa anden Maade.

Det ærede Medlem Hr. Bindslev var en Smule forbavset over, at dette Forslag fremsattes i samme Skikkelse som i tidligere Aar, at man ikke var skredet til Nedsikring af Maksimalsummen. Gennem de Bemærkninger, jeg her har fremsat, tror jeg, jeg har redegjort for, hvad Grunden er dertil; den Gerning er gjort, og det er unødvendigt at gøre den om igen. Jeg forstod da ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Bindslev ikke vilde insistere paa en yderligere Nedsættelse paa dette Punkt, og det takker jeg det ærede Medlem for. Det havde ellers været et temmelig billigt Sted for det konservative Folkeparti at sætte ind paa, naar man vilde vise en større Spare Tendens end den, der har fundet Udtryk gennem Regeringens Forslag, og det kunde maaske her og dér bøde lidt paa den ikke ubetingede Velvillie, som man har udfoldet overfor de Beparelsesbestræbelser, som er udvist af Regeringen. Men jeg forstaar, at det ærede Medlem ikke insisterer derpaa, og det glæder mig for saa vidt, som jeg heller ikke vil kunne medvirke til en Nedsættelse. Jeg mener, Beløbet er sat som Udtryk for Principper, der ikke blot havde Bærekraft, den Gang de gennemførtes, men har det fremdeles.

Saa spørger det ærede Medlem, om jeg ikke tænker paa en Revision af Hjælpekasseloven. Dertil kan jeg sige, at det er et Spørgsmaal, som i lang Tid har beskæftiget mig. Jeg ser adskillige Skyggesider ved Hjælpekasseloven. Paa den anden Side er det utvivlsomt saaledes, at denne Lovgivning maa hvile paa et Skøn over Trangen i det enkelte Tilfælde, og at Misbrug derfor langt fra kan hemmes ved Lovgivningsforanstaltninger i samme Grad som ved, at der dannes sig en Opfattelse i Befolkningen,

mindende om den, der var i svundne Tider, nemlig at man kun i den yderste Nød bør søge Støtte af offentlige Midler, og at en saadan Støtte bør uddeles af dem, der dertil er bemyndiget, med samme Varsomhed og samme Forsigtighed som den, der dog i Almindelighed udvises fra deres Side, som hjælper af deres egne Midler. Altsaa, jeg anser det for et ret vanskeligt Problem. Det er et Problem, som jeg beskæftigede mig med ogsaa i den tidligere Venstreregerings Periode, og for de Tanker, jeg den Gang var inde paa, har jeg ved en tidligere Lejlighed gjort Rede her i det høje Folketing, og dertil kan jeg henvise det ærede Medlem.

Det ærede Medlem var inde paa at angive forskellige Retningslinier for en saadan kommende Revision og mente, at man burde tage under Overvejelse, om Statstilskuddet ikke helt skulde falde bort, saaledes at Princippet: den, der bevilger, skal ogsaa betale, gennemføres i sin Renhed. Det er naturligvis en Overvejelse, man kan anstille, men jeg synes ikke rigtigt, det kan blive det ærede Medlems Sag, thi jeg synes, at dette Princip i Renkultur forfusker han øjeblikkelig i højeste Grad ved at fremføre Ønsket om, at man, hvad Hjælpekasseudgiften angaar, skulde gennemføre en mellemkommunal Refusion, thi Refusion fra Forsørgelseskommunen har absolut samme Virkning som Refusion fra Staten og i saa meget højere Grad, jo mere Refusionen fra Forsørgelseskommunen overstiger Statsrefusionen, nemlig den Virkning at bidrage til, at man ikke tager Sagen saa helt nøje, fordi det dog er en forholdsvis ringe Brøkdel af Udgiften, som de Skatteydere skal bære, som den vedkommende Bestyrelse repræsenterer. Jeg tror derfor ikke, man kan gøre det ene for at faa et Princip gennemført i Renkultur og samtidig kræve det andet taget under Overvejelse. Hvad Sæsonarbejdere angaar, kan de naturligvis ikke udelukkes fra Adgang til i Trangstilfælde at blive hjulpet af Hjælpekassen. Det vilde efter min Mening være ganske urimeligt, om man udelukkede dem, men det er lige saa urimeligt, hvis Hjælpekassens Bestyrelse, uden at en saadan Arbejder virkelig kan dokumentere, at han uden egen Skyld er kommet i en svær Trangssituation, hjælp en saadan Person, som i Løbet af en forholdsvis kort Tid af et